

Saxofonist Hans Dulfer heeft eigen kijk op de wereld

'Jazzmuzikanten lijken op dj's: ze bespelen het publiek'

door Arjan Hoogvorst
foto's Rodi Media/Bertil van Beek

REGIO - In het prille begin (1959) van zijn carrière werd hij op een Elvis Presley-festival gediskwalificeerd, omdat hij geen enkel nummer van de rock-'n-rollheld speelde. Ria Valk deed ook mee en werd tweede. Mooi contrast moet die zangeres toen hebben gevormd met saxofonist Hans Dulfer (63). De eigenwijs ging vroeger duidelijk ook al zijn eigen gang! Het tekent deze ervaren en niet op zijn mondje gevallen artiest, die pleit voor behoud van de jazzmuziek, maar tevens openstaat voor nieuwe stromingen.

Tenorsaxofonist Hans Dulfer is in de eerste plaats een pure jazzmuzikant. Sommige mensen denken bij het woord jazz aan oubollige muziek. Geheel onterecht. "Luister, alles komt zo'n beetje voort uit jazz. Toen ik in de jaren vijftig begon, was jazz een soort punk. Zeg maar de protestmuziek waar je je ouders mee pest, zoals je nu de house-stromingen hebt. Mensen als Charlie Parker waren de wildste gasten van die tijd. Het heeft geen zin het werk uit die periode na te doen, maar je kunt er als muzikant wel veel van leren. En dat dan neerzetten in deze tijd. Je leert er immers van te improviseren en dat is heel belangrijk. Jazzmuziek zou alleen al hierom dé muziek moet blijven", begint Dulfer zijn verhaal. Of eigenlijk betoog, want praten kán hij. Het afgesproken halfuurtje wordt dan ook ruimschoots overschreden...

Publiek bespelen

Waar luistert Hans zelf graag naar? "Uiteraard jazz, om de redenen die ik net genoemd heb. Als je daar oude beelden van bekijkt, zie je dat deze overeenkomen met de dance-feesten van nu: duizenden mensen die dansen. Jazzmuzikanten lijken in die zin op dj's: ze bespelen het publiek. De opkomst van dj's heb ik toegejuicht, omdat met hen de muziek weer levendig werd. Die levendigheid mis je een beetje in de popmuziek. Nieuwe muziek spreekt mij daarom altijd aan en ik luister er veel naar."

Niet zo verwonderlijk als je Dulfers stijl hoort. Hij speelt met beats, een drummer/dj en een bassist die moderne muziek en jazz speelt. "En met een soort mc (master of ceremony, red.) die er een beetje doorheen brult", lacht Hans. "Ook wij bespelen het publiek. Van een vast stramen en een setlijst wil ik niks weten. Door alles van het moment en de sfeer te laten afhangen, hou je de boel levendig. En dan maak ik tijdens het optreden zo nu en dan een foto van het publiek. Leuk om nog eens terug te zien, want m'n eigen kop heb ik al genoeg op foto's gezien."

Wanneer Hans zelf gefotografeerd wordt, kan hem dat menigmaal irriteren. "Dat gedrag van sommige mensen! Zomaar pal voor je foto's nemen of zelfs opnameapparatuur onder je neus schuiven. Ik vind het prima als vanuit de zaal foto's van me gemaakt worden, maar vraag het dan gewoon even. Waar je als muzikant ook vaak mee geconfronteerd wordt, zijn types die tijdens een ballad keihard staan te praten over een heel ander onderwerp. Dat is toch volko-

'Even' een gesprek met Hans Dulfer wordt al gauw een les in maatschappijleer.

men onbegrijpelijk? Waar komt dat soort gasten eigenlijk voor naar een optreden?

Ze verpesten het voor de artiesten en de toeschouwers die wél voor de muziek komen!" blaast Dulfer vol onbegrip van zich af.

Wie zijn trouwens de echte liefhebbers, die naar zijn optredens komen? "Dat hangt af van waar je speelt. Soms staan we ergens voor een bijna lege zaal, terwijl het tien straten verderop

spelen heeft geen zin."

Belabberd

Hans Dulfer is duidelijk iemand die over veel dingen nadenkt, wat zich niet beperkt tot de eerdergenoemde jazzmuziek en het al dan niet improviseren. "Als je ziet hoe men hier met elkaar praat, dat is heel belabberd. Ze weten vaak maar van één ding heel veel af. Dat zit een beetje in onze

De saxofoon en zijn eigenaar zijn onafscheidelijk.

elk optreden bomvol is. Met doorgaans jong publiek. Zo begon ik ooit voor vrienden en bekenden te spelen, maar die worden al vervelender en gaan dood. Dus voor hen blijven

maatschappij. Op school leren ze zich al snel specialiseren. Als iedereen immers globaler te werk gaat, zou de maatschappij veel langzamer gaan. Toch zou dat misschien wel

eens goed zijn." Hans doet een greep uit de stapel post op zijn bureau. "Neem nou de tijd en moeite die je als burger tegenwoordig moet nemen om al die formulieren te verwerken. Als ik alles zou doen, kwam ik aan spelen niet meer toe!"

Dit brengt ons terug naar de muziek, waar het gesprek nog immer om draait, al dwalen we regelmatig af. Is saxofonist Hans Dulfer al bezig met toekomstige projecten? "Nou, ik spreek nooit teveel van te voren af. Ik verander namelijk vaak van plannen, ideeën en opvattingen. Ik wil de vrijheid houden om te doen wat ik wil. Wie op mijn website kijkt, ziet alleen mijn openbare optredens. Daarbuiten doe ik echter veel andere dingen, bijvoorbeeld voor bedrijven. Gelukkig kan ik blijven uitmaken wat en hoe ik speel. Alleen zijn er nogal eens gelegenheden, zoals tv-programma's, waar tijd en mogelijkheden vaak beperkt zijn. Aan een leuke solo kom je dan gewoon niet toe. Maar ik kan overal spelen. Ook dat wat ik wil en wel zó, dat de meesten het leuk vinden. Je moet het weten te verpakken. Zo moet je ook op radio en tv werken."

Populair

Dulfer gaat elk jaar wel een keer naar Japan voor het geven van concerten, evenals dochter Candy. Dat is zo gelopen, nadat hij een cd uitbracht die in het land van de rijzende zon enorm aansloeg. "In Nederland ben ik misschien de minst gedraaide artiest, maar in veel andere landen juist de meest gedraaide, ook buiten Japan. Volgens onderzoek van Performers van Sena, een magazine voor uitvoerende kunstenaars. In het buitenland hoor je op de radio nog wel eens andere muziek dan het gangbare aanbod, maar in ons land niet. Daardoor kennen mensen ook niks anders dan wat ze horen. Sommigen vragen mij zelfs wel eens wat voor instrument het is, waarop ik speel!"

Hans vraagt zich daarbij af, of het wel klopt wat via radio en tv op de mensen afkomt: "De getoonde beelden kloppen dikwijls niet. Neem nou Candy, die op Koninginnedag op het Museumplein voor een massaal pu-

bliek speelde. Wat zagen we op tv? Een shot met heel weinig publiek! Vorig jaar speelde ik samen met Candy op de Nacht van Almelo, voorafgegaan door K-Otic, waar zo'n tweehonderd ouders en kinderen bij stonden te kijken. Toen Skik, waarop het publiek al begon toe te stromen. Daarna Candy en ik: het hele plein stond vol. Wie is er nou populair in Nederland, vraag ik me dan af? En dan de reacties op de bedragen die je als artiest voor je optredens vraagt. Ze lachen je gewoon uit. Maar wij moeten wél de muzikanten waarmee we optreden, betalen."

Vol stadion

Met welke artiest zou Hans Dulfer nog eens samen op het podium willen staan, als hij mocht kiezen? Vervolgens blijft het een tijdje stil, voor het eerst tijdens het interview... "In feite speel ik met wie ik wil. Mensen met inhoud en die iets te vertellen hebben, daar wil ik mee spelen. Het gaat me niet om een grote naam. Maar als je het echt wilt weten: ik zou wel een keer in een vol stadion met honderdduizend man willen staan, tijdens het optreden van een wereldberoemde dj. En dat ik dan een partijtje meeblaas. Met Carl Cox of zo. Of met The Chemical Brothers. Verder zou ik wel eens op Dance Valley willen staan. Dan speel ik zonder twijfel de boel plat!"

Volgens Dulfer zouden organisatoren van concerten en festivals vaker in kleine zalen moeten gaan kijken en luisteren, om muzikanten en hun werk te leren kennen: "Ook al is de naam nietszeggend, ga gewoon heen om te beoordelen en bepaal je keuze voor het samenstellen van het programma. Want de globalisering neemt ook in de muziek toe. Alles en iedereen kiest namelijk uit een soort reeds verpakt aanbod. En dan maar zeggen dat niemand de artiest kent. Ja, zo blijft niemand 'm kennen!"

Regeltjes

De pratgrage saxofonist heeft duidelijk zijn buik vol van regels en verplichtingen, waar welwillende mensen mee geconfronteerd worden. "Wie op cultureel gebied iets anders dan het in overvloed aangeboden commerciële gebeuren wil doen, kan nergens iets beginnen. Alles is immers aan regeltjes gebonden. Zo heeft Amsterdam over een jaar of tien geen cultuur meer, omdat iedereen naar plekken trekt waar nog wel iets kan. Als je creatief bezig wilt zijn, moet je saxofoon gaan spelen of de misdaad in gaan. Want met alles wat georganiseerd is, ben je aan regeltjes gebonden."

Wat zou Hans ooit nog eens buiten de muziek om willen doen, als hij de mogelijkheid had? "Ik bied mezelf wel eens aan op conservatoria. Niet om muziekles te geven, maar om leerlingen duidelijk te maken hoe ze bijvoorbeeld een optreden moeten regelen en de boel ook knap kunnen laten verlopen. Hoe alles werkt, zeg maar. Ik ben iemand die weinig weet van zaken, maar wél van de gang van zaken. Je zou wel een boek kunnen schrijven over het leven van Hans Dulfer. Alleen maar ellende...ha ha ha! Nee hoor. Valt wel mee. Ik blijf gewoon nieuwsgierig en ga zo vanzelf met de tijd mee."